

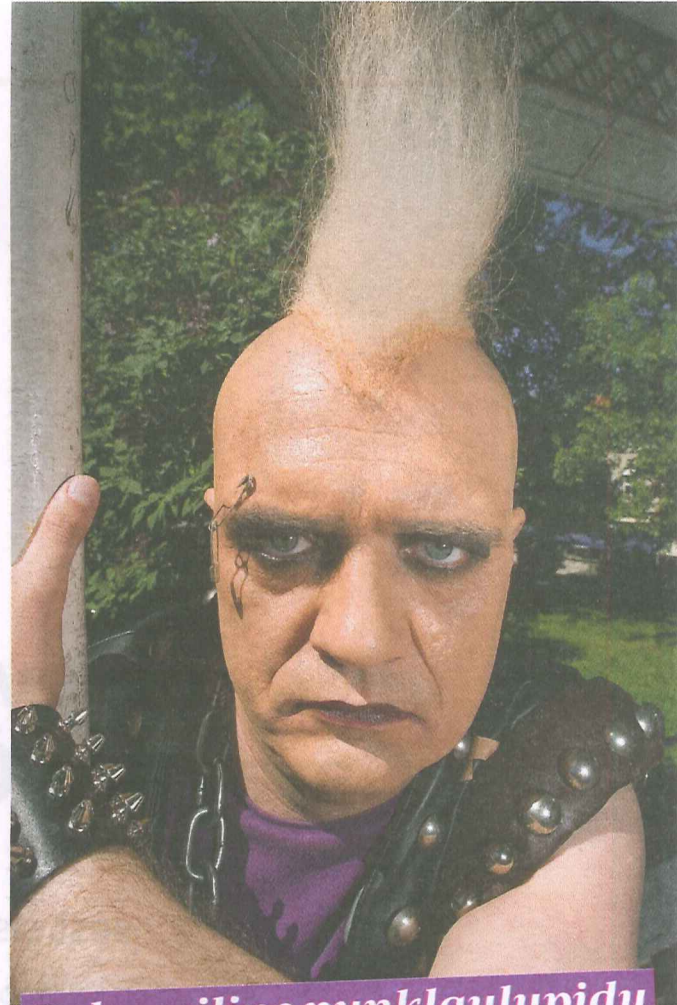

Isa Jaan suunas õigele teele

2006

„Isa mul eriti jutukas pole, aga kui ütleb, siis on öeldud, ja kui pole vaja rääkida, siis ei räägi. Tõsine eesti mees!” ise-loomustab Hirvo. Nii ongi – ka LP-ga koos veedetud kohvitunni vältel kostab Jaan väga vähe, ent lugu, mis tal jutustada, on väga tore. Ema ja isa olid kutsunud 24. veebruaril president Arnold Rüütlit pidulikule vastuvõtule ning tahtsid Estonia kontserdimaja jõudes käia poja kabinetis, et seal riideid vahetada. Peened peoriided olid neil käe otsas kaasa võetud, sest pikal sõidul on ju palju mugavam kanda pehmeid kodudresse. Turvateenistujad sattusid sellises riietuses külalistest aga parajasse segadusse: kes need sellised on ja mida nad siit tahavad!? Pärast õnnelikult poja kabinetit jõudmist tehti naljaviluks mälestuseks üks foto.

„Isaga läks suhe lähedasemaks, kui kodust ära tulin. Ta on mulle alati olnud uskumatult suureks eeskujuks just oma tegemistes, mitte niivõrd sõnades. Ema oli pingete maandaja, kui jälle mõnd pättust olime teinud, aga isa kasvatas kõva käega. Muide, kui ma 15-aastasena Kohtla-Järvelt ära tulin, oli mul kolm varianti: kas minna merekooli, arstiks või muusikakooli. Ja just isa oli see, kes soovitas mul minna muusikat õppima. Ema tahtis, et minust saaks hoopis arst, ta ei tahtnud sugugi, et ma muusikaga tegeleksin, sest see oli tema meelest nii raske. Aga mul puudus arstiteaduse vastu igasugune huvi.”

Poleemiline punklaulupidu

2008

Kui Hirvo oli esimese punklaulupeo peadirigendi ametis, tehti talle reklaamide tarbeks nõnda hirmuäratav grimm, et linnatänavail ei tundnud keegi teda esiti ära. „Ei-ei, oma juukseid ma ohverdama ei pidanud, kile tõmmati üle pea,” kinnitab ta. „Idee autor oli otse loomulikult Üllar [Saaremäe], kellega tegime tollal Endla ja Rakvere teatri ühist etendust „Vargamäe kuningriik”. Pärast viimast ülesastumist ütles ta mulle lihtsalt: kuule, on selline mõte, mis sa arvad? Läksin selle mõttega kohe kaasa.”

Punklaulupidudest rääkides jääb Hirvo siiski hetkeks mõttesse. „Ega see kõik liiga kergelt läinud, sest... Vaatan sellele nüüd teistmoodi. Võib-olla ei ole kõige õigem siduda seda asja sõnaga „laulupidu”? Laulupidu on ikkagi laulupidu ja kõiki asju ei saa siiski sellega seostada,” võtab ta asja kokku.

Hirvo Surva: kõiki asju ei saa laulupeoga seostada

Täna 53. sünnipäeva tähistav Eesti armastatumaid koorijuhte Hirvo Surva avab LP lugejaile oma koduse pildialbumi.

Anne Soosalu
lp@lehed.ee

Selle loo sündimisloogu on sama isevärki kui Hirvo ise – albumi lehekülgi aitavad tema asemel pöörata hoopis ema Helga, isa Jaan ja vend Aivar pere armsas kodutalus Ida-Virumaal. Sünnipäevalaps ise ütleb sõna sekka hoopis teiselt poolt maakera. Hirvo seikleb rahvuskooper Estonia poistekooriga parasjagu ookeani taga Ameerikamaal. **11**

Kokku kasvanud vennad

1975

Äärmiselt erinevatest huvidest tulvil perre sündinud vennad Aivar ja Hirvo olid elu esimestel aastatel suisa äravahetamiseni sarnased – lahutamatu koos kõikjal ja kõiges. Tihti lausa nii, et neid peeti kaksikuteks, olgugi et Aivar oli aasta vanem. Seda tõestab üüratu kogu fotosid. Teistest rohkem hakkab siiski silma pilt, kus noorsandid eriti šikilt poseerivad. „Oleme siin puhkpilliorkestri suvelaagris Narva-Jõesuus. Mina mängisin siis saksofoni ja Aivar trompetit. Kui nüüd järele mõelda, siis meid peeti tõesti kogu aeg kaksikuteks. Ja kui ma neid pilte vaatan, siis me olimegi täitsa ühtemoodi. Eriti nooremaga,” muigab Hirvo.

Nad olid ninapidi koos sinnamaani, kui Hirvo 1978. aastal Kohtla-Järvelt lahkus, pealinna elama kolis ja Georg Otsa muusikakooli astus. Pärast seda hakkasid vendade huvid teisenema. „Kui mina läksin ema jälgedes muusikasse, siis Aivar läks rohkem isa suunda ja tehnika peale. Aga ta on sellegipoolest alati väga muusikahuviline olnud ja on seda siiani. Ta on vahel isegi öelnud, et kahju, oleks võinud ikka ka muusikat õppida!” tõdeb Hirvo. (Aivar Surva töötas kuni selle aasta kevadeni Jõhvi vallavanemana, isa juhtis omal ajal Sompä pölevkivikaevandust – A. S.)

Eri Klas ja Ernesaksa taktikepp

2014

Eesti koorimuusika ajalukku talletub igaveseks 2014. aasta üldlaulupeo hetk, kus maestro Eri Klas pärandas kunstilisele juhile Hirvo Survale Gustav Ernesaksa taktikepi.

„See oli minu jaoks üllatus. Ma ei teadnud absoluutselt, et tal oli selline asi plaanis,” meenutab ta. „Loomulikult oli see minu jaoks väga liigutav hetk, aga tõtt tunnistas, ma ei julgenud seda algul isegi vastu võtta. Mõtlesin jupp aega, alles siis haarasin kepi ja hakkasin juhatama. See oli nii suur vastutus, mulle usaldati midagi nii suurt, et ma ei oska seda tunnet kuidagi kirjeldada. Ega ka Eri öelnud eriti midagi, lihtsalt seda, et tal on tunne, et peab selle nüüd edasi andma. Pärast rääkis ta mulle küll lisaks, et oli enne küsinud nõu Kuno Arengu ja teiste vanema põlvkonna dirigentide käest, mis nemad õigeks peavad. Ja nad kõik pidasid mind õigeks.”

See, et Eri andis sellise hindamatu väärtusega sümboli talle edasi, on Hirvo sõnul kõige tugevam näide sellest, kuidas nad ülesteist usaldasid ja kui kindel on tunne, et laulupidu kestab edasi. Peale ühise missioonitunde liitsid neid ka sarnased väärtushinnangud. „Kõige tähtsamad Eri õpetussõnad, mis ta mulle eluteele kaasa andis, on need, et iga päeva tuleb võtta kui kingitust.”